

UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, że w dniu 21 czerwca 2015 roku w miejscowości N. na terytorium Republiki Federalnej Niemiec kierując samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rej. (...) umyślnie naruszył obowiązujące przepisy i zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości o stężeniu 1,81 ‰ alkoholu we krwi i jadąc ulicą (...) nie dostosował prędkości do warunków jazdy oraz nie zachował wymaganej ostrożności przy dojeżdżaniu do łuku jezdni, co doprowadziło do wjazdu prowadzonego pojazdu na przeciwny pas ruchu, a następnie uderzenia w drzewo, w wyniku czego pasażer D. C. doznał szeregu obrażeń ciała skutkujących śmiercią, tj. o czyn z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Elku wyrokiem z dnia 07 maja 2018r. sygn. akt II.K. 261/18:

I. oskarżonego M. S., w ramach czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, uznał za winnego tego, że:

1. w dniu 21 czerwca 2015 roku około godz. 21:45 na trasie prowadzącej do miejscowości N. na terytorium Republiki Federalnej Niemiec kierował samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości o stężeniu 1,81 ‰ alkoholu we krwi, tj. popełnienia czynu z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to, na podstawie art. 178a § 1 kk skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawiania wolności,

2. w dniu 21 czerwca 2015 roku w miejscowości N. na terytorium Republiki Federalnej Niemiec kierując samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rej. (...) umyślnie naruszył obowiązujące przepisy i zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości o stężeniu 1,81 ‰ alkoholu we krwi i jadąc ulicą (...) nie dostosował prędkości do warunków jazdy oraz nie zachował wymaganej ostrożności przy dojeżdżaniu do łuku jezdni, co doprowadziło do wjazdu prowadzonego pojazdu na przeciwny pas ruchu, a następnie uderzenia w drzewo, w wyniku czego pasażer D. C. doznał szeregu obrażeń ciała skutkujących śmiercią, tj. popełnienia czynu z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i za to, na podstawie art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk skazuje go i wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 43 § 1 kk w zw. z art. 42 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego za czyn z pkt 1 środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat,

III. na podstawie art. 42 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego za czyn z pkt 2 środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

IV. na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 90 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego łączny środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

VI. na podstawie art. 49 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego za czyn z pkt 1 świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

VII. na podstawie art. 43 § 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do zwrotu do Starostwa Powiatowego w S. Wydziału Komunikacji prawa jazdy nr (...) wydanego przez Prezydenta S. dnia 21.10.2014 r.,

VIII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem opłaty oraz obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł oskarżyciel publiczny-Prokurator Prokuratury Rejonowej Szczecin - Niebuszewo w Szczecinie. Na mocy art. 425 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok w całości na

niekorzyść oskarżonego. Na zasadzie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk rozstrzygnięciu temu zarzucił obrazę prawa procesowego mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisu art. 387 § 2 kpk polegającą na uwzględnieniu wniosku o skazanie M. S. złożonego w trybie art. 387 § 1 kpk i wydanie wyroku zgodnie ze złożonym wnioskiem pomimo, iż poczynione uzgodnienia, a dotyczące środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów w wymiarze 2 lat określonego w związku z przypisanym oskarżonemu czynem kwalifikowanym z art. 178a § 1 kk, były niezgodne z przepisami obowiązującymi w chwili popełnienia tego czynu, tj. 21.06.2015r., co w konsekwencji doprowadziło do obrazu przepisów prawa materialnego, tj. art. 42 § 2 kk poprzez orzeczenie środka karnego w wysokości niższej niż przewidziany ustawą;

Na zasadzie art. 427 § 1 i art. 437 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ocena trafności podniesionych przez prokuratora w apelacji zarzutów jest słuszna, a to powoduje konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Elku do ponownego rozpoznania.

Jak słusznie wskazał autor apelacji, Sąd I instancji wydając przedmiotowe rozstrzygnięcie dopuścił się obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 42 § 2 kk poprzez orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów w wysokości niższej niż przewidziany ustawą. Treść dokonanych z oskarżonym, (który dobrowolnie poddał się karze) uzgodnień w zakresie wymiaru obowiązywania środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jako konsekwencja popełnienia czynu z art. 178a § 1 kk pozostaje sprzeczna z obowiązującymi przepisami.

Obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych (patrz: Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 6 lutego 2017 r. sygn. akt V KK 404/16).

Wysokość środka karnego została ustalona na 2 (dwa) lata, podczas gdy mając na uwadze datę popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego, tj. 21.06.2015r. przepisy nakazywały orzeczenie obligatoryjnego w/w środka karnego na okres nie krótszy niż 3 lata.

Z dniem 18 maja 2015r. weszła w życie nowelizacja kodeksu karnego, która swym zasięgiem objęła m.in. granice środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. W czasie popełnienia przez oskarżonego M. S. czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia obowiązywał już nowy (po zmianie) stan prawny, dlatego też Sąd I instancji zobowiązany był do orzeczenia wobec w/w środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres nie krótszy niż 3 lata.

Przepis art. 42 § 2 stanowi bowiem wprost, iż Sąd orzeka, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w § 1 był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, art. 174 lub art. 177.

Niewątpliwym jest, że Sąd, do którego oskarżyciel publiczny kieruje wniosek o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności przez oskarżonego, zobligowany jest do szczegółowej tak formalnej, jak i merytorycznej kontroli takiego wniosku. W jej ramach, co oczywiste, niezbędnym jest sprawdzenie, czy przedłożone przez prokuratora propozycje pozostają zgodne z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie popadają w sprzeczność z przepisami prawa materialnego.

Podnieść należy, iż podjęta przez Sąd Okręgowy próba uzyskania od oskarżonego M. S. zgody na modyfikację wyroku w w/w zakresie wskazanym w apelacji Prokuratora Rejonowego Szczecin - Niebuszewo w Szczecinie nie powiodła się i stąd konieczność wydania orzeczenia kasatoryjnego przez Sąd odwoławczy.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Rejonowy powinien uwzględnić powyższe uwagi Sądu Okręgowego.

Reasumując, z uwagi na podniesione wyżej okoliczności zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Elku do ponownego rozpoznania.

Na marginesie wskazać należy, iż Sąd Rejonowy w Elku winien poddać pod rozwałę możliwość przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin-Centrum w Szczecinie, jako właściwemu miejscowo, albowiem jak wynika z akt sprawy (k. 278) oskarżony M. S. od dnia 18.03.2018r. mieszka na stałe w S..

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 kpk orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

SSR del. Tomasz Szeligowski SSO Ryszard Filipow SSO Tomasz Uściłko